

je imenitna, kdo jo zna dobro porabiti; nepotrebna, nadležna in včasih celo nevarna pa je za take, ki o javnih, političnih zadevah ničesa ne vedo in se pustijo zapeljati, da izvolijo poslanca, ki njim in celi deželi na škodo deluje in govori. Delavci na kmetih, kakor hlapei, dninarji, rokodelski pomočniki itd. do zdaj niso veliko marali za časnike; odslej pa jih bodo morali pridno prebirati, če hočejo vsaj površno zvedeti, kaj se po svetu godi, o čem se ljudje pripravajo, kakošne stranke so med ljudstvom in kaj vsaka iz njih hoče in zasleduje. Dokler tega ne znajo, ostanejo zgubljene ovce, katere različni pastirji zdaj na levo, zdaj na desno gonijo. Prišli bodo nad nje dobri učenci, pa tudi krivi preroki; in kdor si sam prave sodbe narediti ne zna, ne bo vedel, komu bi verjel.

Svetujemo torej vsem poštenim slovenskim delavcem, naj bodo že kmečki hlapei in dninarji, ali rokodelski pomočniki, ali rudarji ali tovarniški delavci, naj začnejo pridno prebirati politične časnike. Kdor pa brati ne zna, naj poslušaj pogovore poštenih in modrih možakov, da se bo počasi v političnih zadevah nekoliko izučil in bo polagoma sam razsoditi znal, kdo mu bolj prav svetuje.

Cerkvene zadeve.

Zlata sv. maša preč. gosp. Janeza Bosina v Kozjem.

Veselo je gledati novomašnika pred oltarjem Gospodovim, veličastno pa starčka zlatomašnika, ki je pol stoletja preživel v teški duhovniški službi. Redki so tisti, katerim je ta milost podeljena. Število tovarišev se vedno krči. Duhovnik si nakoplje razne bolezni, in tako gine tovariš za tovarišem. Leta 1846. bilo je posvečenih 16 mladih duhovnikov in od teh še živita samo dva, gosp. župnik Jurij Kopriva pri sv. Roku v Selah in preč. g. kanonik in dekan kozjanski, Janez Bosina, ki so dne 3. avgusta obhajali slovesno zlato sv. mašo. V svoji skromnosti so hoteli natihoma Bogu zahvalno daritev opraviti, vendar dekanijski duhovniki so jih prepovedali, naj to slovesno naredijo. Priprave so bile velikanske. Dekleta so pletle 14 dni vence; vozili so mlaje in stavili slavoloke s primernimi napisi, in vse pod vodstvom č. g. kaplana Kokelja.

V nedeljo, dne 2. avgusta bil je trg Kozje že praznično oblečen, pripravljen mile goste sprejeti, katerih smo od vseh strani pričakovali. Prvi prišel je graščak kozjanske graščine, gosp. vitez Gossleth iz Hrastnika, ki si je stekel ne malih zaslug, da se je slovesnost izborna obnesla. Poslal je vozove za goste do Poličan in naročil na svoje stroške umetalni ogenj. V mraku so se pripeljali dragi gosti iz Maribora, preč. gospod dr. Jožef Pajek, odposlanec knezoškofa, prof. Zidanšek in prof. Kavčič in dr., potem preč. prošt ptujski, vlč. gospod nadžupnik konjiški s svojim vikarijem. Pri prihodu je zablščal celi trg Kozje — vsako okno je bilo razsvetljeno, zvonovi so peli, topiči pokali, s hribov pa so kresovi oznanjevali daleč po svetu, da se v Kozjem nekaj posebnega obhaja. Zdaj še pride godba, ognjegasci z lampijoni, in pevci so zapeli par lepih slovenskih pesmic. Okoli 9. ure so začeli spuščati rakete, in umetalni ogenj je iz kozjanske razvaline v raznih barvah razsvetljeval kozjansko dolino. Ogromna množica se temu ni mogla dosta načuditi.

Dne 3. avgusta so vreli ljudje že od ranega jutra od vseh strani. Ob 9. uri je bil trg pred župniščem napolnjen. Tukaj so se postavila belooblečena dekleta

domače in kakih 21 pištanske župnije. Uvrstili so se šolarji, godba iz Podčetrčka in do 45 duhovnikov. Solze so marsikomu zaigrale v očeh, ko je zagledal na pragu župnišča starčka gosp. kanonika s zlatomašniško palico v roki. Tukaj sta pozdravila gosp. jubilanta mladenič in deklica v lepi obleki. Belooblečena učenka pa je pozdravila došle gospode goste in želela, naj bi vsak dočakal tudi zlato sv. maše. Dolgi spreved se je pomikal nato v krasno okinčano cerkev.

V cerkvi so zapeli pesem: »Pridi sv. Duh«, in na prižnico so stopili kanonik dr. J. Pajek, ki so z le njim lastno zgovornostjo in vnemo govorili. Navedli so marsikatero zanimivo prigodbo iz življenja g. jubilanta. Mnoge solze so tekle iz očij hvaležnega ljudstva. H koncu pa so prebrali g. govornik pohvalno pismo mil. knezoškofa, katero je nezmerno razveselilo duhovne sobrate, kakor tudi zbrano ljudstvo. Iz tega pisma se razvidi, koliko dobrega so storili gospod zlatomašnik tekom polstoletja. Posvečeni so bili kot bogoslovec-tretjeletnik leta 1846. V pastirstvo so šli s 1. sept. 1847 in sicer kot II. kaplan v Konjice. Dne 22. avg. 1849 so se preselili na Bizeljsko, kjer so pastirovali do 23. aprila 1857. Od tam so jih prestavili k Sv. Križu na Slatini in tukaj pomagali so pasti čredo Gospodovo do 1. maja 1862, ko so dobili mestno župnijo Slovenji Gradec. Postavili so tukaj lepo župnišče in si stekli tolikih zaslug, da so dne 2. marcija 1869 postali duhovni svetovalec, na kar so čez 2 leti postali, namreč 1. marcija 1871, župnik in dekan v Kozjem. (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Zakaj bolehajo in poginjajo svinje?

Zato, ker so temu največ, če ne vse, krivi ljudje sami. Sploh je znano, da v poletni vročini ljudje ne upajo pitati svinj, ker bi od debelosti poginile. To pa je kriva misel. Ravno v poletju in še najbolj jeseni pred hudo zimo je treba pitati svinje zato, ker se tedaj veliko lažje odebelijo, ko jih ne muči zima in ker je jeseni največ piče in je tedaj piča ob enem boljša, kakor po zimi.

Zakaj svinje poginjajo? Znano je, da svinje dobivajo neko perečo bolezen. Ta bolezen pa je vnetje krvi in celega života. Svinja ima več toplote v sebi, kakor človek, ker ima tudi gotovo bolj vročo kri. In ravno to je vzrok, da se ji kri rada vname. Pa še ni samo ta vzrok, ampak največji vzrok tega je ta, da svinja mora biti dan na dan v ječi, kakor hudodelnik, v tesnem in vročem svinjaku ali hlevu, tudi imajo umazana korita ali kopanje, v katerih je zastarana, okisana in zamazana hrana.

Ako hočeš, da boš imel zdrave svinje, moraš imeti red. Skrbi, da bodo svinjaki ali hlevi po letu kolikor toliko v senci, okoli svinjakov tako imenovani »okol« ali dvorišče za svinje. Dobro je, ako je v »okolu« kako sadovno drevje n. pr. slive in voda, ali tudi kalúža, da se svinja skali, kadar je potrebno. Ker pa po kaluži postane omazana, zato je še boljše, da svinje v vsakem vročem dnevu s svežo vodo poliješ in jih umiješ. Kadar je hladno, jih ne moči, ker bi se ti prehladile. Potrosi kaj malo zrnja v »okolu«, kjer hočeš svinje umivati, da se s zrnjem motijo, in potem boš jih umival, kakor hočeš, posebno, ko jih že na to privadiš. Umivati svinje — torej naj tudi svinje knajpajo? Da, in zagotovim te, kako čudotvorna je voda ravno pri svinjah. Ako polagaš svinjam, ozirom na redilnost vsaj srednje mere klajo, in jih umiješ, kakor sem že omenil,